

Kopie

Afgeleverd aan: mr. CLAES Johan

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Arrestnummer c / 722 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 2296
Datum van uitspraak 27 juni 2018
Rolnummer 2016/CO/385
Notienummer parket-generaal 2016/PGA/1656 2016/VJ11/407

verkenning

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4 (voorheen kamer 12)
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001177696-0001-0015-01-01-1

2016/PGA/1656 – 2016/VJ11/407

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1.

aannemer grondwerken (zelfst.)

geboren te _____ op

wonende te

Belg

beklaagde

2.

landbouwster (zelfst.)

geboren te _____ op

wonende te

Belgische

beklaagde

de beklaagde sub 1 aanwezig en bijgestaan de beklaagde sub 2
vertegenwoordigd door mr. Ive Van Giel, advocaat bij de balie van
Antwerpen

1. Ten laste gelegde feiten

Te _____, minstens vanaf 1 maart 2011 tot en met 20 maart 2012

Op het perceel aldaar gelegen in de
gekadastreerd als
een weiland met een (globale) oppervlakte van 9933 m²

PAGE 01-00001177696-0002-0015-01-01-4

Eerste tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° en/of 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 64.558 EUR, zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgte misdrijven;

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van _____ op _____

Bedrag: 87,79 euro
(get) Hypotheekbewaarder

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 21 maart 2016 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC1, werd als volgt beslist:

...

Het is duidelijk dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen enerzijds het oprichten van een inrichting voor de opslag van grond die gaandeweg kan ontstaan door het gewoonlijk gebruik van de grond, en anderzijds het gewoonlijk gebruik van deze inrichting.

De oprichting van een inrichting is een aflopend misdrijf omschreven in het artikel 4.2.1.1° a) en b) en artikel 6.1.1 VCRO. Deze inrichting voldoet onmiskenbaar aan de definitie van 'een constructie' waardoor dit het voorwerp kan uitmaken van een registratie in het vergunningenregister.

Het gewoonlijk gebruik van de inrichting is daarentegen een voortgezet misdrijf omschreven in artikel 4.2.1.5° a) en artikel 6.1.1. VCRO en is het onderwerp van huidige strafvordering.

Het gewoonlijk gebruik bestaat uit meerdere actieve handeldingsdaden die onmogelijk als een constructie in de zin van artikel 4.1.1 VCRO kunnen worden beschouwd.

Bijgevolg kan het gewoonlijk gebruik niet 'als vergund geacht' worden opgenomen in het vergunningsregister, in tegenstelling tot de oprichting van de inrichting.

Thans wordt niet de oprichting van een inrichting voor grondopslag in de dagvaarding weerhouden als inbreuk, maar louter en alleen het gewoonlijk gebruik van de grond in de periode van 1 maart 2011 tot en met 2012.

...

Verzoekt het Openbaar Ministerie een nieuw en actueel advies op te vragen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Om hogervermelde redenen, heropent de debatten en stelt deze zaak in voortzetting op 23 mei 2016 om 9 uur.

Kosten voorbehouden.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 21 maart 2016:

- op 25 maart 2016 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen de beklaagden
en , tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied.
- op 19 april 2016 door de beklaagden en
tegen al de beschikkingen.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 25 maart 2016 door het OPENBAAR MINISTERIE.
- op 19 april 2016 door de beklaagden en ;

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 2 mei 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagde en in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door hun raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid en de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagden en zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd in deze zaak tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief is nauwkeurig.

3. In het bestreden vonnis werd niet alleen aan het Openbaar Ministerie verzocht om een nieuw en actueel advies op te vragen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid maar werden ook reeds rechtsvragen beoordeeld die van belang zijn voor de beoordeling van de schuldvraag (met name het standpunt dat het “gewoonlijk gebruik” van een grond zoals bedoeld in artikel 4.2.1, 5° VCRO niet kan vallen onder het vermoeden van vergunning zoals

bedoeld in artikel 4.2.14 VCRO). Het bestreden vonnis is aldus te omschrijven als een gemengd tussenvonnissen waartegen onmiddellijk hoger beroep openstond (artikelen 2 en 1050 Gerechtelijk Wetboek).

Gelet op het bovenstaande in de vorige randnummers zijn de hogere beroepen van de beklagden en en van het Openbaar Ministerie daarom ook ontvankelijk.

4.2. Omvang van het hoger beroep

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest en op de devolutieve werking van het hoger beroep beperkt de rechtsmacht van het hof zich niet enkel tot de beoordeling van de rechtsvragen waarover in het bestreden vonnis reeds werd geoordeeld en tot de beoordeling van het gevraagde advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, maar strekt het zich tevens uit tot de beoordeling van de schuldvraag voor de beklagden en , de eventuele straftoemeting en de eventuele beoordeling van de herstellvordering.

5. Wetswijzigingen sinds de feiten en de blijvende stafbaarheid van de feiten onder tenlasteleggingen A. en/of B.

1. De door het decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna “VCRO”) zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in artikel 4.2.1. VCRO de woorden “*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*” vervangen door de woorden “*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*”.

2. Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking treedt één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekent dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Echter ingevolge artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1 van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

"De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning; (...)

7° het als eigenaar toestaan of aanvaarden dat een van de misdrijven, vermeld in punt 1° tot en met 6°, worden gepleegd (...)".

De feiten waarvoor beklaagden vervolgd worden onder tenlasteleggingen A. en B. maken een inbreuk uit op artikel 4.2.1.5°, a) VCRO ("een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval") en zijn nog steeds strafbaar gebleven na bovenvermelde

wetswijzigingen, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1. lid 1.1° en 7° VCRO (voorheen 6.1.1. lid 1.1° en 3° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning. De strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

6. Motivering ten gronde

6.1. Op strafrechtelijk gebied

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de eerste beklagde _____ aan de hem ten laste gelegde feiten onder A. en B. en de schuld van de tweede beklagde _____ aan de haar ten laste gelegde feiten onder B. zoals hiervoor omschreven niet bewezen.

De beklagden worden zoals hiervoor reeds gesteld vervolgd voor inbreuken op artikel 4.2.1.5°, a) VCRO, namelijk zonder voorafgaande vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval (en dit als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard onder tenlastelegging B.). Het gaat volgens de omschrijving van de tenlasteleggingen meer specifiek om het gewoonlijk gebruik van het betrokken perceel als stockage- en stortplaats voor onder meer grond, gebroken steenpuin, bakstenen, betonnen profielen en tegels en buizen in functie van het aannemersbedrijf.

Volgens de beklagden gebruikten zij het betrokken perceel, dat volgens het (voorheen) geldende gewestplan gelegen was in “landschappelijk waardevol agrarisch gebied”, reeds voor het opslaan van materiaal en materieel in functie van hun bouwonderneming voor de eerste inwerkingtreding van het gewestplan. Aldus zou het door de tenlasteleggingen geviseerde gewoonlijk gebruik van de grond genieten van het vermoeden van vergunning als bedoeld in artikel 4.2.14 VCRO.

In hoofdorde werpen de beklagden als grief tegen het bestreden vonnis op dat de eerste rechter er ten onrechte is van uit gegaan dat het gewoonlijk gebruik zoals bedoeld in artikel 4.2.1.5°, a) VCRO bestaat uit meerdere actieve handelingsdaden die onmogelijk als een constructie in de zin van artikel 4.1.1 VCRO zouden kunnen worden beschouwd en waardoor dit gewoonlijk gebruik volgens de eerste rechter ook niet “als vergund geacht” kan worden opgenomen in het vergunningenregister, in tegenstelling tot de oprichting van de inrichting waarvoor de beklagden niet worden vervolgd.

De beklagden verwijzen hiervoor naar het arrest van 3 maart 2015 van de Raad voor de Vergunningsbetwistingen. In deze zaak vroeg huidige beklagde als verzoekende partij de vernietiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 31 juli 2012, waarbij geweigerd werd om het gewoonlijk gebruik van de gronden gebruikt voor het opslaan van materiaal en grond op te nemen in het vergunningenregister als zijnde “vergund geacht” (zie stuk 9 beklagden). De Raad voor de Vergunningsbetwistingen besliste in dat arrest onder meer als volgt:

“(…) 3.2.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat ‘een grond gewoonlijk gebruiken voor het opslaan van grond’ geen constructie is. In de beoordeling worden echter geen redenen aangeven waarom dit geen constructie kan zijn.

De Raad oordeelt dat het steeds op dezelfde wijze stapelen van materialen (teelaarde, aanvulgrond en zavelgrond) en het stallen van voertuigen op het betrokken perceel voor de bedrijfsvoering van de verzoekende partij, waardoor er een functionele aanharding gevormd wordt, kan worden beschouwd als een vaste inrichting en dus als een constructie in de zin van artikel 4.1.1,3° VCRO.

De verwerende partij is er in haar beoordeling dan ook onterecht van uitgegaan dat het aangevraagde geen constructie betreft. (…)”.

De beklagden leggen nu ook een arrest van 19 december 2017 van de Raad voor de Vergunningsbetwistingen neer. In deze zaak vroeg huidige beklagde als verzoekende partij de vernietiging van een nieuwe beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 15 juni 2015 waarbij een nieuwe aanvraag tot opname in het vergunningenregister andermaal werd geweigerd (stuk 30 van de beklagden). De Raad voor Vergunningsbetwistingen besliste in dat arrest onder meer als volgt:

“(…) De Raad leidt hieruit [opmerking hof: er wordt verwezen naar de motivering van de nieuwe weigeringsbeslissing van het CBS] af dat de verwerende partij kennelijk vanuit een onvolledige lezing van het vernietigingsarrest [opmerking hof: dit is het arrest van 3 maart 2015] vertrekt. De Raad heeft in dit arrest niet enkel geoordeeld dat de vorige beslissing geen redenen bevatte waarom de aanvraag geen constructie is, maar bovendien zelf de beoordeling gemaakt dat het steeds op dezelfde wijze stapelen van materialen (teelaarde, aanvulgrond en zavelgrond) en het stallen van voertuigen op het betrokken perceel voor de bedrijfsvoering van de verzoekende partij, waardoor er een functionele aanharding gevormd wordt, kan beschouwd worden als een constructie in de zin van artikel 4.1.1,3° VCRO.

De bestreden beslissing motiveert bijkomend dat de grond die op het terrein ligt verzet wordt en dus niet bestemd is om ter plaatse te blijven staan of liggen waardoor er niet voldaan is aan de definitie van een constructie.

De Raad kan het standpunt van de verwerende partij met haar beperkende interpretatie van de vereiste ‘bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen’ niet volgen. Zoals de verzoekende partij aanvoert is het materieel en materiaal (grond en voertuigen) bestemd om voor een ‘bepaalde tijd’ ter plaatse te blijven. De verwerende partij bekijkt de vereiste op korte termijn: de grond wordt verzet en de voertuigen verplaatsen zich, maar het gegeven dat het materieel en materiaal wijzigt of verplaatst doet echter geen afbreuk aan de bestemming die het heeft om voor een lange periode daar te blijven staan of liggen. Zoals blijkt uit de getuigenverklaringen die de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft gevoegd, wordt het perceel al over een ruime periode van tijd gebruikt om grond en voertuigen te stockeren. (...)”.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen meende echter dat dit middel niet tot vernietiging van de nieuwe weigeringsbeslissing kon leiden omdat een ander weigeringsmotief van het college van burgemeester en schepenen als zou de verzoekende partij (huidige beklagde niet op afdoende wijze het bewijs hebben geleverd dat de huidige constructie dezelfde is als deze van de datum van inwerkingtreding van het gewestplan overeind bleef.

De beklagden kunnen worden gevolgd waar zij opwerpen dat de eerste vernietigingsbeslissing van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 3 maart 2015, ook wat de motivering ervan betreft, een gezag van gewijsde *erga omnes* heeft met terugwerkende kracht.

Het hof gaat er bij de beoordeling van de tenlasteleggingen in deze zaak dan ook van uit dat niet uitgesloten is dat een “gewoonlijk gebruik” zoals bedoeld in artikel 4.2.1.5°, a) VCRO als een constructie in de zin van artikel 4.1.1 VCRO kan worden beschouwd, waardoor dit gewoonlijk gebruik ook kan genieten van het vermoeden van vergunning als bedoeld in artikel 4.2.14 VCRO. Er anders over oordelen zou een schending inhouden van het gezag van gewijsde verbonden aan het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 3 maart 2015.

Aan de tweede beslissing van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 19 december 2017 kleeft dergelijk gezag van gewijsde niet aangezien dit geen vernietigingsbeslissing maar een verwerpingsarrest betreft. Desalniettemin meent het hof dat de uitleg die de Raad voor

Vergunningsbetwistingen daarin geeft aan zijn eerdere beslissing van 3 maart 2015 dat de woorden “bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen” uit de definitie van constructie in artikel 4.1.1 VCRO en het gegeven dat het materieel en materiaal zoals ter zake wijzigt of verplaatst wordt geen afbreuk doet aan de bestemming die het heeft om voor een lange periode daar te blijven staan of liggen logisch is en daarom ook wordt gevolgd. Er anders over oordelen zou immers elke betekenis ontnemen aan het uitgangspunt dat een “gewoonlijk gebruik” zoals bedoeld in artikel 4.2.1.5°, a) VCRO als een constructie kan worden gezien.

Het vermoeden van vergunning zoals bedoeld in artikel 4.2.14, §2 VCRO houdt in dat bestaande constructies waarvan een door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, voor de toepassing van de VCRO geacht worden te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

De beklaagden tonen naar het oordeel van het hof wel degelijk aan dat het betrokken perceel reeds voor 1979 – hoewel de beklaagden zelf in conclusie verwijzen naar het gewestplan van Turnhout zoals vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 30 september 1977 dient vastgesteld dat het van toepassing zijnde gewestplan werd goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 3 oktober 1979, als deel van het gewestplan Antwerpen, dat bij besluit van de Vlaamse Executieve van 14 oktober 1992 aan het gewestplan Turnhout werd toegevoegd (zie o.a. stuk 54 en tevens de beslissing van de RVV van 19 december 2017 en tevens openbare raadpleging van de oude gewestplannen via <https://geoplannen.ruimteinfo.be>) - gewoonlijk werd gebruikt als stockage- en stortplaats in functie van hun aannemersbedrijf. Zij verwijzen hiervoor terecht naar o.a. een passage in het GRUP Zonevreemde Bedrijven van de gemeente [redacted] dat inmiddels werd vastgesteld en waarin expliciet wordt bevestigd dat het bedrijf van beklaagden in grond- en afbraakwerken, die deze bedrijfssite louter gebruikt voor opslag van grond, zich reeds op deze locatie vestigde in 1975 en op de voorgelegde getuigenverklaringen van [redacted] en [redacted]. Het hof volgt met andere woorden niet de motivering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [redacted] in zijn weigeringsbeslissing van 15 juni 2015 (die aanleiding gaf tot het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 19 december 2017) als zou, zelfs indien men aanneemt dat het gewoonlijk gebruik als een constructie moet worden gezien, niet zijn aangetoond dat de huidige constructie dezelfde zou zijn als de constructie op het ogenblik van de inwerkingtreding van het gewestplan. Deze motivering werd zoals gezegd door de Raad voor Vergunningsbetwistingen aanvaard, reden waarom de tweede weigering tot opname in het

vergunningenregister niet werd vernietigd. Het college van burgemeester en schepenen baseerde zich hiervoor op een vergelijking van luchtfoto's. Het hof neemt echter aan dat het aannemelijk is, zoals de beklagden voorhouden, dat het gewoonlijk gebruik van de grond als stockage voor grond en materiaal tot gevolg heeft gehad dat er over verloop van tijd verschillen zijn geweest in de hoeveelheid aanwezige grond en materiaal en dus wellicht ook in het percentage van het perceel dat daarvoor dienstig was. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat het gewoonlijk gebruik van dit perceel voor opslag van materieel en materiaal een gebruik was dat er reeds was sinds 1975 en als vergund kan worden beschouwd.

De beklagden worden derhalve vrijgesproken voor de hen ten laste gelegde feiten.

6.2. Herstelvordering

Gelet op deze vrijspraak is het hof niet bevoegd om te oordelen over de herstellvordering.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211, 212 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7 van het Strafwetboek

8. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

PAGE 01-00001177696-0013-0015-01-01-4

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de beklaagde _____ niet schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten onder A. en B. en spreekt hem hiervan vrij;

Verklaart de beklaagde _____ niet schuldig aan de haar ten laste gelegde feiten sub B. en spreekt haar hiervan vrij;

Herstelvordering

Verklaart zich, gelet op bovenvermelde vrijspraken, onbevoegd om te oordelen over de herstelvordering;

De kosten

Laat de kosten gerezen op de strafvordering in beide aanleggen ten laste van de Staat.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4 (voorheen kamer 12), samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

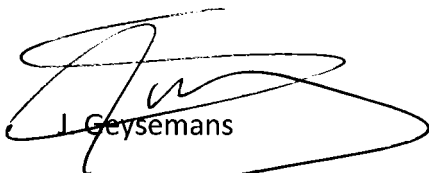
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 27 juni 2018

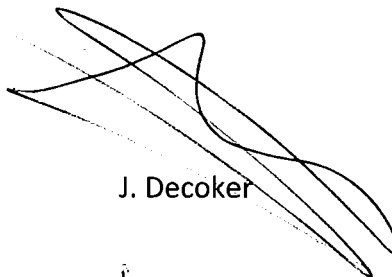
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

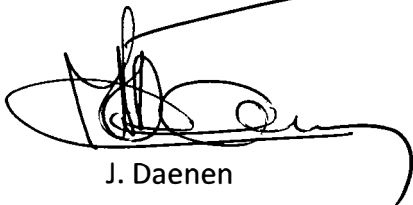
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

